

TIP NA VÝŠLAP

Zdiby – Ďáblice – Kobylisy – Dolní Chabry – Zdiby (13 km)

Kdo chodí – zná. Kdo zná – třeba už tudy nechodí. A někdo třeba ani nezná. Pojdte se tedy se mnou projít.

Dnes se vydáme po žluté, přejdeme na zelenou a zpátky nás přivede modrá. Procházku začneme již tradičně od školy.

Nejdříve putujeme po hlavní Průběžné směrem k Pražské komunikaci, kterou pojdeme podchodem. Před ním našlapu-

jeme opatrně, bývá to tu často podmáčené a bahnitě. Odtud, podél výběhu pro koně, už na nás čeká dvoukilometrový úsek přírody, plný romantiky a hlavně klidu. Procházíme asfaltovou cestou lemovanou ovocnými stromy, které už něco pamatují, ale v sezóně pocestným plody ještě poslouží. Po 200 metrech se dostaneme na rozdvojku. Cesta rovně vede do Březněvsi, nás točí žlutá doprava. Mezi poli tu často rádo fouká. Za chvíli, u uzávěru vysokotlakého plynovodu, vystřídá asfaltku zpevněná cesta, lemovaná nově osázenými stromky. Zprvu jsou to břízky, později je jejich složení pestřejší. Chtě nechtě náš pohled upoutá skládka, taková miniatura Řípu s popojíždějícími nákladáky a stroji a nad ní kroužícími ptáky. Pomalu dochá-

zíme k lesíku, jehož smutně vyhlížející opadané modřiny i listnáče se už vbrzku zazelenají. V dále vykukují paneláky Čakovice a Letňan. Určitě nepřehlédneme komín Třeboradické teplárny, sloužící k přehřívání vody zasílané z Mělníka do centra Prahy, který má 155 metrů a je druhým největším svého druhu v republice. Ještě kousek a už tu jsou staré Ďáblice i s novým satelitem rodinných domků. Zase šlapeme po asfaltovém povrchu a přejdeme rovně přes hlavní Šenovskou. Tady je třeba si pozorně hlídat žlutou, která se vine ulicemi Ďáblic, nejdříve Mysliveckou a pak odboču-

je nahoru k Ďáblickému háji, z něhož vykukuje kopule hvězdárny, vybudované v letech 1955–1961. Její programy jsou zaměřeny na zákryty hvězd Měsícem. Po kilometrech stráve-

ných o samotě si nyní v Ďáblickáku můžete připadat trochu jak na Václaváku. Sněhu tady na kopci Na vyhlídce v nadmořské výšce 328 m rádi využívají lyžaři na běžkách. Nyní se tu míhají cyklisti, pobíhají psi, relaxují maminky s kočárky a další. Na konci cesty se ke žluté značce připojuje zelená a obě nás dovedou na rozcestník ke Kobyliské vozovně. V nohou máme osm kilometrů. Slabší povahy to mohou vzdát a svěřt se domů autobusem. My to samozřejmě vezmeme pěšky.

Zamíříme po hlavní Ústecké k Chabřům, ale hned u první autobusové zastávky se dáme vlevo a projdeme si tuto část méně frekventovanou Kobyliskou ulicí. Po obou stranách míváme rodinné domy starší, rekonstruované i zcela nové.

Mezi nimi se vlevo překvapivě vyloupne zchátralý dům nejspíš z předminulého století. Popojdeme ještě kousek a máme před sebou výhled přes Chabry až k nám. Tam tudy za chvíli půjdeme. Ale nyní je čas na odměnu! Co byste řekli dortíku? U stopky na křižovatce s ulicí Spořickou se nachází pár desítek metrů vlevo od naší trasy Cukrárníčka Na Pěšině. Otevřeno má denně 10-19 hodin.

Občerstvení se vrátíme zpět na křižovatku a pokračujeme dále. Kobyliská ulice přechází v Oseckou. Nás stočí esíčko k autobusové zastávce linky 162. Odtud jdeme rovnoběžně s Ústeckou, kterou tušíme vpravo nad námi. Ale pozor, hlavně

u rozdvojky neodbočovat vpravo, modrá značka nás naviguje vlevo ulicí Na Šubě, po pravé straně mineme autokemp. A stále dál podél ohrady pro koně, chatové kolonie, projdeme větrolamem a před námi je v dále vidět věž zdibského kostelíka a fotbalové hřiště. Okolo něj sejdem do Průběžné a za chvíli jsme zase u školy. A že jsme se dnes naťapali – 13 kilometrů.

EM

